

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У.4703/13
15.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." ... из ..., улица ... број ..., кога заступа Суџум Татјана, адвокат из Београда, улица Мајке Јевросиме број 6/7, против решења туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број: 148-04-039-00-1136/2012 од 12.02.2013. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 15.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број: 148-04-039-00-1136/2012 од 12.02.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Београд, број У/І-1222/2012 од 30.05.2012. године, којим су измењени подаци за робу из наименовања "01", у ЈЦИ УВ-4 број 2664 од 23.02.2009. године, ЦИ Складишта и то у рубрикама 31, 33 и 47, а тужилац обавезан да плати износ од 76.588,00 динара на име мање плаћених увозних дажбина за робу стављену у слободан промет по наведеном царинском документу.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднеој непосредно Управном суду дана 01.04.2013. године тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост побијаног решења туженог органа због тога што у побијаном решењу није правилно примењен Царински закон и прописи донети на основу њега, јер у доношењу оспореног решења није поступљено по правилима поступка, што чињенично стање није потпуно и правилно утврђено и што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Сматра да је у царинској декларацији ЈЦИ УВ-4 број 2664 од 23.02.2009. године правилно сврстао робу под називом "дијететски производи у облику таблета": Cystone из тарифног става 210690989000 Царинске тарифе. Истиче да основ за погрешно сврставање тужени орган налази у налазима Царинске лабораторије. Наиме, у свом записнику о утврђеном чињеничном стању број 148-09-038-02-334/3/2011 од 16.03.2012. године, тужени се позива на налазе Царинске лабораторије Београд, које су таксативно наведене, а да је тужилац у својим примедбама на цитирани записник од 29.03.2012. године, навео да не поседује

наведене налазе Царинске лабораторије Београд, те да се стога не може на њих изјаснити нити, евентуално, тражити суперанализу. Посебно истиче да је нетачан навод туженог да су наведени налази Царинске лабораторије достављени тужиоцу уз наведени записник о утврђеном чињеничном стању, напомињући да је добио цитирани записник, али да исти није имао прилоге. Да овај навод туженог органа није тачан види се и из чињенице да је исти уз свој допис 14 Д-9386/1 од 06.04.2012. године, доставио тужиоцу само два налаза Царинске лабораторије број 25201/10 и број 25202/10, без датума за робу декларисану по ЈЦИ-Ц4 број 59382/09 на основу записника о узетим узорцима број 19072/09. Указује да се наведени налази Царинске лабораторије односе на робу декларисану по ЈЦИ-Ц4 број 59382/09 а који ЈЦИ није био предмет разматрања, односно накнадне контроле у оспореном решењу. Такође посебно истиче да му није омогућено да се изјасни на остале налазе Царинске лабораторије, под децидно наведеним бројевима у тужби. На тај начин тужени орган је донео спорна решења на основу докумената који нису били доступни тужиоцу, због којих битних повреда поступка је царински орган погрешни утврдио чињенично стање, односно карактеристике увезене робе, и на ту робу применио одговарајући тарифни став. Предлаже да се тужба уважи и поништи оспорено решење или да суд сам реши ову управну ствар тако што ће преиначити оспорено решење и поништити решење Царинарнице Београд У/І-1222/2012 од 30.05.2012. године.

Тужени орган у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења решења повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног орган по жалби упућује члан 235. став 1. истог закона. Ово због тога што образложење оспореног решења у смислу наведене одредбе ЗУП-а, не садржи све елементе потпуног образложења, односно не садржи разлоге из којих произилази закључак туженог органа да је правилно првостепени орган, на основу члана 103. став 1. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/10), након правилноведеног поступка накнадне контроле царинског документа, о чему је сачинио записник број 148-09-038-02-334/3/2011 од 16.03.2012. године, на основу података о роби из Информационог система царинске службе, те података у произвођачким спецификацијама и на основу резултата лабораторијских анализа, несумњиво утврдио да се роба оцарињена по ЈЦИ, а према своме саставу, не може сврстати у пријављени тарифни број као дијететски производ, већ у тарифни број утврђен решењем Царинарнице, јер представља прехрамбени производ, са којих разлога је применом тарифне стопе према накнадно утврђеном тарифном броју, утврђен царински дуг тужиоца. Наиме, према разлозима првостепеног решења произлази да је царински документ измењен у поступку контроле царинског документа, проведене применом одредаба члана 93. Царинског закона, по пријему – прихватању - царинске декларације пре пуштања робе, на основу резултата обављене анализе робе у Царинској лабораторији, о чему је достављен налаз број 11444/387503/2007.

Одредбама члана 93. став 1. тачка 2. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/10), на које се позива првостепени орган, прописано је да царински орган може ради контроле прихваћене декларације да прегледа робу и узме узорке ради анализе или

деталног прегледа. Према одредбама члана 96. Царинског закона, на чију примену се позива решење Царинарнице, за правни основ доношења решења, и то ставом 1., прописано је да ако је декларација контролисана, утврђене чињенице су основ за примену прописа који уређује царински поступак у који је роба стављена.

Одредбама члана 103. став 1. Царинског закона, на које се позива оспорено решење, прописано је да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту. Према одредбама става 5. истог члана Закона, ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царинења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима.

На основу утврђеног чињеничног стања, нејасно је на основу чега је тужени закључио да је решење првостепеног органа донето на основу наведене одредбе члана 103. став 5. Царинског закона, након проведене накнадне контроле царинског документа према одредбама става 1. истог члана Закона, када из списка предмета, тј. напред изнетих разлога првостепеног решења, као и доказа достављених уз ЈЦИ УВ-4 број 2664 од 23.02.2009. године ЦИ Складишта, несумњиво произлази да је поднета царинска декларација, чиме је започет царински поступак, те да је након прихватања царинске декларације, ова контролисана, да је узет узорак робе ради анализе у Царинској лабораторији, о чему је сачињен записник о узорковању, али који није достављен тужиоцу, будући да је тужени уз свој допис 14 Д-9386/1 од 06.04.2012. године, доставио тужиоцу само два налаза Царинске лабораторије и то: број 25201/10 и број 25202/10, без датума за робу декларисану по ЈЦИ-Ц4 број 59382/09 на основу записника о узетим узорцима број 19072/09. Посебно код чињенице што се наведени налази Царинске лабораторије односе на робу декларисану по ЈЦИ-Ц4 број 59382/09 која није била предмет разматрања, односно накнадне контроле царинске декларације, како се то наводи у оспореном решењу. Како се ради о поступцима контроле царинске декларације (пре пуштања робе и након пуштања робе декларанту) који су регулисани посебним (различитим) одредбама Царинског закона, тиме што решење туженог нема упориште у списима предмета учињена је повреда одредаба Царинског закона на штету тужиоца.

Осим изнетог, тужени орган није имао у виду и то да је предметна роба пријављена на увозно оцарињена, 23.02.2009. године, када је на правној снази био Царински закон (објављен у "Службеном гласнику РС", бр. 73/03 ... 62/06) и да се према одредбама тог Закона, и то члана 19. став 1. тачка 1., износ увозних дажбина за робу за коју је настала обавеза плаћања тих дажбина, утврђује према стању робе и у складу са прописима који важе: за робу која се увози – на дан прихватања декларације (који пропис је садржан и у одредби члана 92. важећег Закона који прописује да се у спровођењу царинског поступка за који је роба декларисана примењују прописи који важе на дан прихватања декларације, ако није друкчије прописано). При том одредбама члана 308., важећег Царинског закона, прописано је да ће се царински поступци који су започети пре дана почетка примене овог Закона, окончати у складу са прописима који су важили до дана почетка примене овог Закона.

Суд није прихватио затхев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су у конкретном случају утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које према природи ствари може отклонити само тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, па није постојала ни законска обавеза да одлучује у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем

повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе чл. 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с'тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.05.2015. године, 20 У. 4703/13

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа - судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ